

Pep Blay: defugint el localisme

Pep Blay va néixer a Tarragona el 1966. Llicenciat en Filologia Catalana, fou redactor i cap de cultura del diari **Catalunya Sud** i ha col·laborat en altres mitjans d'àmbit català. Actualment col·labora al suplement de cultura de l'**Avui** i fa poc ha acabat una gira d'entrevistes amb alguns dels escriptors més interessants de l'actual panorama europeu. Ha publicat poemes a la revista **Negre+Roig**, editada per Joan-Josep Tharrats i Àlex Susanna. És fundador i membre del col·lectiu **Andrògina Productions** i editor de la revista del mateix nom, temporalment desapareguda. Ha participat a l'antologia **10 Narradors** amb el conte **No-m'a-gra-da-que-me-to-quis** i és autor d'un llibre de poemes per ara inèdit.

RCL-Des que vas començar a escriure, t'has dedicat a la poesia i a la prosa. T'has decidit ja per una modalitat en concret? En quin terreny et trobes millor?

PB- Havia fet alguna cosa de poesia, als dotze anys, com tothom, però realment vaig començar fent narracions, i als concursos literaris sempre quedava en segon lloc. Els meus professors deien que era perquè en els meus escrits hi havia una vena molt poètica, i vaig decidir tornar a la poesia. Però per fer el tipus de poesia que m'interessava, semblant al **haiku**, amb frases curtes i carregades de significat, em calia conèixer molt la llengua. Als dinou anys em vaig adonar que el que calia era conèixer bé la llengua, i em vaig dedicar a llegir. Des de llavors només he escrit un recull de poemes i ara he tornat a la narració amb **No-m'a-gra-da-que-me-to-quis**. I el resultat ha estat molt positiu per mi; he fet el que volia fer i m'hi he trobat còmode.

RCL- Què és el que t'interessa més treballar: els personatges, l'acció, els ambients...?

PB- Sobretot, el que m'interessa és la psicologia dels personatges, parlar sobre les **neures** de la gent, sobre les coses que no m'acabo d'explicar de mi mateix i dels altres i que no es poden descobrir a primera vista. No m'interessa parlar de la vida quotidiana, de la gent normal, perquè tot això ho pots veure passejant pel carrer. Tampoc no m'interessa la literatura **urbanita**, la descripció dels ambients nocturns de la gran ciutat i d'un tipus

de gent molt determinada. El que m'agrada és parlar de vivències fortes, de comportaments extraordinaris a través d'uns personatges que enganxin el lector.

RCL- Quines creus que són les teves influències a l'hora d'escriure: el cinema, la televisió, la ciutat, algun escriptor en particular...?

PB- La televisió, no. Més aviat el cinema i, sobretot, el còmic. Moltes vegades imagino escenes dels meus contes com si fossin vinyetes de còmic. La ciutat també és important, però no m'interessa cap ciutat en concret, ni Tarragona, ni Barcelona, ni Nova York, ni París. Intento fer un tipus de literatura universal, sense referències concretes a l'entorn físic, encara que això no és fàcil. Pel que fa a la literatura, les influències són més aviat formals, d'estil. M'interessa la literatura que s'està fent ara, la francesa, la italiana, l'americana, etc., i també els clàssics.

RCL- Què ha suposat per tu participar a 10 Narradors?

PB- Quan el Pep Bargalló em va trucar per participar-hi, estava preparant una novel·la que ja he deixat i que no crec que acabi mai, i això va suposar per mi un vot de confiança per part seva. A més, la promoció del llibre i el muntatge d'**El Mèdol** han estat molt encertats, i ara ja no puc dir que sóc un autor inèdit. Realment, estic molt satisfet.

RCL- Has participat dos anys a l'Encontre d'Escriptors de València. Què ha suposat per tu?

PB- En línies generals, contactes, sobretot de cara a la feina. Pel que fa al congrés pròpiament, hi ha moltes coses a millorar.

RCL- Què en penses, dels premis literaris?

PB- En literatura catalana, si guanyes un premi després tot et va rodant. Si és un premi important et publiquen el llibre i després només cal que escriguis; sobretot ara, que ho publiquen tot sense que hi hagi ningú que digui el que és bo i el que és dolent. D'altra banda, hi ha la qüestió del jurat: és molt difícil trobar un jurat objectiu, i tots els premis literaris estan enfocats a un tipus de literatura determinada.

La veritat és que guanyar un premi et soluciona la vida, i tot i que no hi estic d'acord, potser un dia d'a-

quests m'hi presentaré, a veure si passa.

RCL- Creus que en la literatura actual, i no tan sols la catalana, hi ha una moda entre els editors per descobrir escriptors joves?

PB- Sí. Tothom se'n riu, de les noves generacions. És cert que va existir una generació dels 60; en una certa època, el **pop**, la psicodèlia i altres moviments es van notar en literatura; però quan van arribar els 70, tot era un entremig. S'esperava que als 80 sortís una nova generació, i pel que sigui, aquesta generació no ha sortit; almenys, una generació entesa com a grup que té coses en comú, que escriu sobre uns problemes semblants. Els editors ja han consolidat els autors dels 70 i ara necessiten promocionar els autors joves, i per això s'inventen una nova generació, sovint posant en un mateix sac gent que no té res més a veure que l'edat. I de vegades ni això. La gent vol llegir coses del moment, però això no vol dir que s'hagi de publicar tot. S'ha de triar.

RCL- Pertanyes a una generació que s'ha pogut educar en català i que ha crescut amb la democràcia. Quina relació creus que té això amb la literatura?

PB- Jo no sabia escriure en una altra llengua que no fos el català i el fet d'haver-la estudiat em suposa un coneixement i una fluïdesa del llenguatge, cosa que els ha costat tenir, en general, als autors de les generacions anteriors. D'altra banda, el fet d'escriure en català ha deixat de ser un compromís polític, i ara els escriptors catalans no tenen la necessitat de defensar la llengua dins la literatura; es pot escriure tranquil·lament en català i publicar parlant de qualsevol cosa, sense cap compromís social o polític.

RCL- Quin creus que és el gran repte de la literatura catalana dels 90?

PB- El que ha estat sempre i que només s'ha superat a l'edat mitjana: trapassar fronteres. Que la gent que escriu en català pugui ser traduïda a altres llengües, que s'escrigui millor, defugint el localisme, i que les editorials sapiguin seleccionar i corregir l'escriptor, amb coherència i buscant un mínim de qualitat.